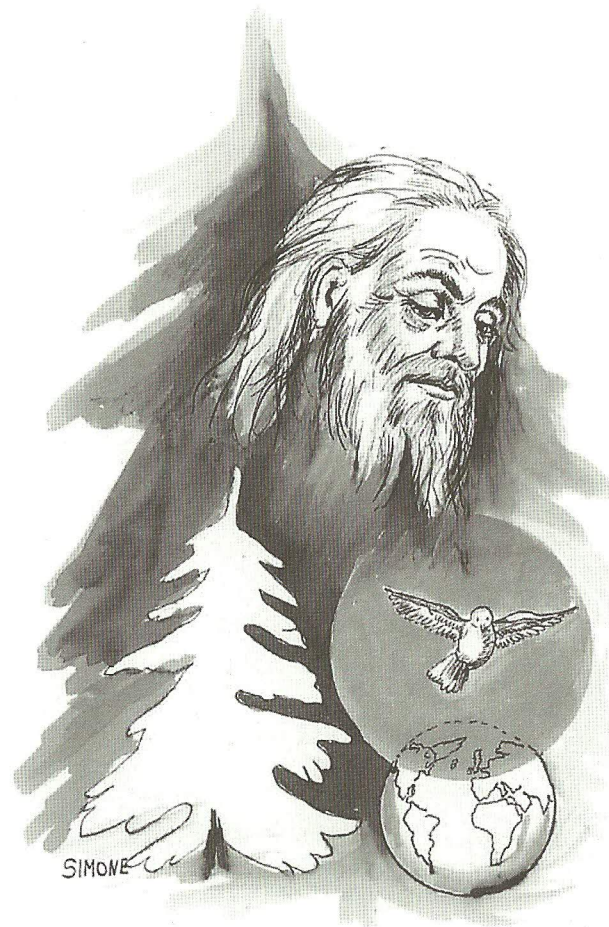


FARKAS JENŐ  
—  
VÁLOGATOTT  
VERSEK



2006

## SIESS, TAVASZ

Ahogy éveim sokasodnak  
s egyre hosszabb az árnyuk, érzem,  
keserű a szavaknak íze,  
s az élet sok titkát nem értem.  
Nem értem a cinkék beszédét,  
a bujdosó nap bujdosását –  
mért szállnak egyre feketén a  
nagybőjti, komor felhőgályák.  
Felhőgályákon rabok ülnek,  
rabok ajkán sírás az ének,  
harkály kopácsol beteg ágon –  
sóhajára tavaszi szélnek  
nem áradnak a vizek lágyan,  
madár sem választ társat, vígat.

Siess, tavasz!

Síró eső hull,  
s a bőjti szél rügyeket ríkat.  
Siess, tavasz. Már úton a fecske,  
zümzmög a méh a sötét kasban.

S mi lesz velem, ha nem vigasztalsz?  
Tüzem télen rózséből raktam,  
rózselágnál didergett szívem.  
Sokáig vártam, és sokáig  
várt rád a mag, gyökér, a rügy – s te  
nem látsz el még a néma fákiig.  
Siess, tavasz! Siess, és bontsd ki  
aranyhajad, a nap sugarát.  
Úzd szét az égen céltalanul  
ringó sok lila felhőgályát.  
Siess, tavasz!

Hidd el, ha nem jössz:  
a híveid sem hisznek benned!  
Vágyó szívem szerelmét búsan  
vallom meg fagynak és szeleknek.

## TAVASZI ÖRÖM-ÉNEK

(Tátraszéplak)

Ó, nap! Látod a két szememet?

Csodaszép így  
visszanevetni terád! Sugaradba fogózva  
lengeni ég és föld közt a kék levegőben,  
hallgatni hólepedőn át a kankalinok nevetését,  
lesni, mikor szakad el az eresz csepegőjén a jégcsap,  
bőjti szelek babonás meséit kuncogva kivárni. . .  
Csoda ez!

Csodaszép!

Csudajó!

Bizsereg

bőröm, és csintalan gondolatoknak hangyaserege jár  
az agyamban.

Tegnap az erdő széle kihajolt szerelmes halk susogással  
a lucskos útra. Rügyét mutogatva előbb csak  
szólni akart, de ajkán a szó kivirágzott,  
furcsa mesét mondott. Bolondos hangja kifeslett,  
s ölelésre borultak a zengő dalban össze az ágak,  
megteltek csevegéssel a fészkek a fákon,  
őzikenyomban a víz ragyogón nevetett,  
fenyők ága hegyén üde zöld pamacsok dudorodtak,  
tobozok hullottak, jelezve, hogy fut a tél, s a tavasz  
fenn a kék ég vizein a fellegek habpatyolatját  
kifeszítve repül.

Miként jó falatot várva a szájában a nyál összefut,  
úgy fut a hóle a völgyek ölen a réti virágok elé,  
ibolyák gyökerét táplálja tiszta erekkel,  
kőkénybokrok ölet szikkasztja, somfa aranyját serkenti,  
és a mandula ágán  
rózsaszínű csókok virággá tömörült ízét kelti csörögve.

Nyílj ki, hű madaram csőre!

Cinke, beszélj!

Fenyves!

Zúgd el a télen álmodott tarka mesédet.

Szép, szelíd szarvasaim!

A fű már zöldül a völgyben.

Szűz nyírfa!

Az álmod vágy s szerelem volt,  
most majd zöld levelek milliárdja lep el,  
s minden kis levél kicsi száj lesz,  
minden szájra ezer csókot szór a vidám nap,  
minden csóknak íze csiklandós, halk nevetés,  
s csiklandós nevetésben sokezernyi karnak  
vérpezsdítő ölelése feszül majd.

Ó, nap!

Látod a két szememet?

Csudajó

lengeni ég és föld között hullámzó kék levegőben,  
s elmondani százszor, ezerszer: fiatal vagyok én!

Fiatal!

Mert:

hallom a cinke szavát.

Hallom a jégcsapot, mikor csengve törik szét.

Hallom a kankalinok halk esti kolompját.

S nem hunyorog a szemem, míg felnézek a kék tavú égre,  
és kamasz kacintással a nappal összemoszolygok.

## TAVASZI DAL RÉGI HANGON

Ó, tavasz! Íme, eléd sietek. Vagy te elém? Mosolyogva  
lengeted fátylaidat. Szemedben már csillan a napfény.  
Lágy derekad földi még a ködnek ezüstje,  
apró kebleiden feszül ingednek patyolatja fehérén,  
míg aranyos hajadat a kamasz szél összekuszálja.  
Nézegeted magadat a patakban. Lágy kacagásod  
csörgő hab csevegése kíséri s fecskecsicsérgés.  
Pártádat sugarából szótta a kedves öreg nap,  
két fényes szemedet a sötét éj adta, hisz ő is  
rád várt, míg betakarta a fellegek árnya,  
s érted sírt komoran, míg álma vajúdott.  
Lásd, hogy vár a világ! S én hogy lesem arcod!  
Húsz évvel ezelőtt így vártam a csitri leánykát.  
Így vártam pici lába neszét, s így lestem epedve:  
vajon eljön-e majd? S kamaszos hevüléssel  
szidtam a lompos esőt, a téli vihart s az őszi sarat, mert  
rághattam ceruzám, nem jött meg a vershez az ihlet.  
Most, ím, újra kamasz dalolással járom a rétet.  
Nem loholok. A találka nincs már percre kiszabva.  
Úgy is jössz. S ha talán majd mégis azt veszed észre,  
nem a régi legény les rád, ne csodáld. Te ne vess csak!  
És ha a szél felkapja szíromszoknyád, ne pirulj el.  
Nékem elég mosolyod s szemed égkék, lágy ragyogása.  
Míg a régi zenéjű versért kinevetsz, én újra diákos  
pózba feszülve eléd sietek, s mit akkor ügyetlen  
szégyelltem teneked bevallani vágyteli szóval,  
most már vén trubadúrként mondom el végre remegve:  
Szeretlek, tavasz! Ó, nézz rám. Míg tarka virágok  
csókjaidat epedik, az árokszélre leülve  
simogatom nyomaid, s mosolyogva nézek utánad.

## TAVASZI ÉBRESZTŐ

Lefogtad a csillagok szemét,  
aludni küldted a holdat,  
s talán csak úgy szokásból,  
unottan s halkán mondtad  
rügyet ébresztő mondókádat,  
s kezedben virágzó gallyal  
dirigáltad a madarak kórusát,  
szemedben csodálkozva ébredt,  
s harmatba lépett  
a hajnal.

A bogáncs lila virágán  
egy bronz darázs rezgette szárnyát,  
kínozta két szemét, és dongva  
szállt el a fény felé.

A távoli jegenyék bókolni kezdtek,  
valahol messze, a piros égbolt alján  
mosolyogtál, tüzes, szerelmes angyal  
a szépség trónusának alján.

Szótlanul és mozdulatlanul.

Végül tenyeredre tetted a napot,  
s úgy néztél keresztül rajta,  
mint színes üveggolyón a gyermek.

Én tudom, azt akartad: fényesnek láss,  
szivárványszínbe öltözötten  
dicsérjelek, s a zengő madarakkal  
ujjongva rólad énekeljek.

## KORA TAVASZI EST

Az ösvény mentén borzas jegenyék  
hegyén az alkony pírja néha már  
föl-föl dereng, a szürke méla táj  
issza a hónap csurranó levét.

Felhők közül az újhold int feléd,  
melegebbek a messzi csillagok,  
a tócsában, mit még a tél hagyott,  
ott tükrözik a csillagterhes ég.

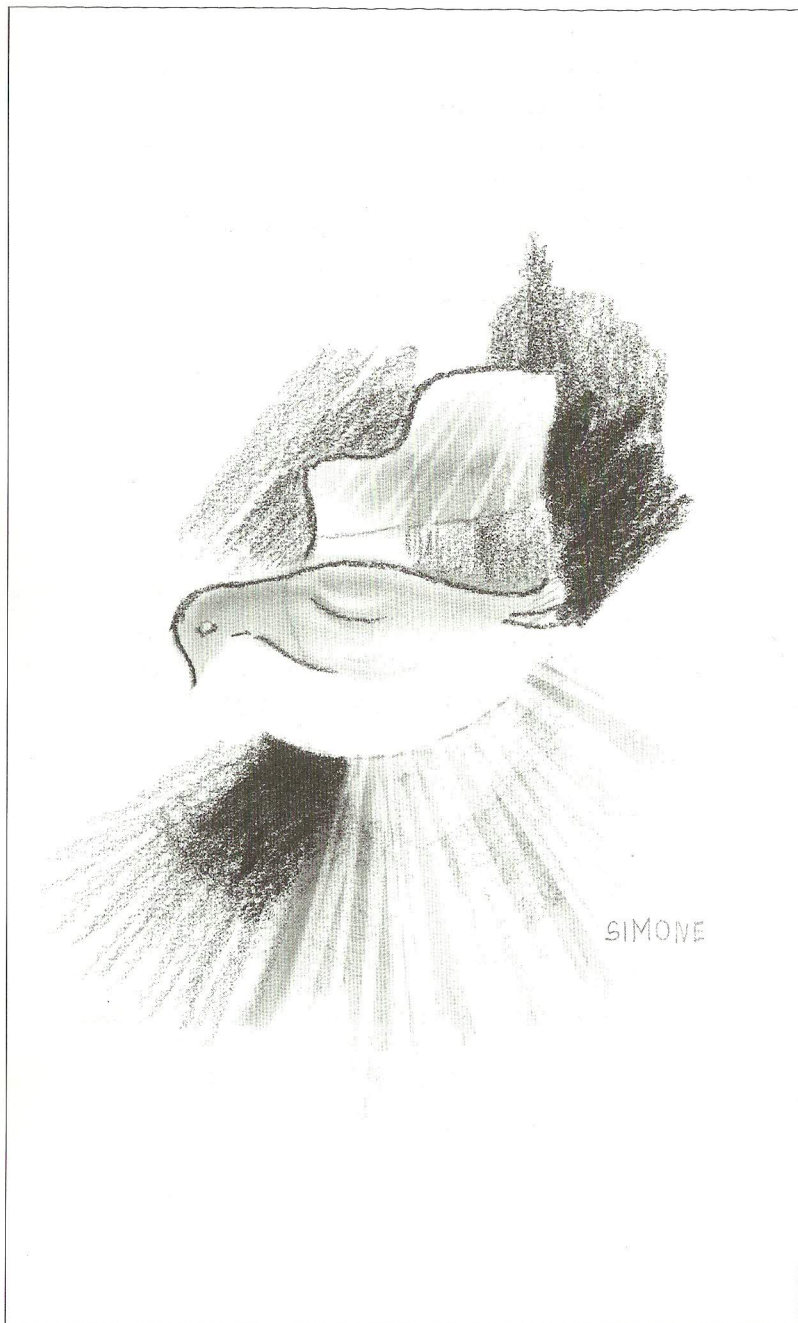
Zizzen a nádas, megloccsan a tó,  
az esti szellő nesze biztató.  
Lágy ködben vár az álmodó határ.

Egy álmos varjú, talán önfeledten  
megszólal most a jegenyén felettem,  
csak megszokásból, vagy álmában: kár.

## PÜNKÖSD

Talán tavasz lesz mégis,  
Reggel tele volt csillagokkal a kertem.  
Gyermekláncfű sárga aranya  
nevetett a zsenge füvek közt,  
talán a csillagok szórták le  
hajnalban, búcsúzáskor. . .  
mert a csillagok is elbúcsúznak,  
akár a nevetés,  
de itt hagynak egy csepp aranyat,  
hogy legyen mivel játszadoznia  
a hajnali szélnek.  
Éreztem, tavasz lesz.  
Mit néztem volna a pajkos fellegek  
csipkés fodrait, én, ki arannyal  
játszhatom harmatos fűben!  
Szálljatok felhőpamacskok,  
én itt maradok,  
hol színaranyban nevet a csillagok emléke,  
hol hajladoznak a nárciszok, epekedve,  
büszkén s mégis tele vággyal esengve.  
Kell-e több ennyi örömnél?  
Kell-e édesebb hír a fecske szavánál,  
a gólyák csőrének kelepelésén  
túltesz-e a szerelmes perlekedés  
a szépséggel teljes kikeletben?  
Mit mártsak aranyba:  
a tollam? Vagy az ujjamat?  
Tamás sem merte érinteni ujjával a testet,  
a piros sebeket. . .  
De van valamim. Valami nagy, nagy kincsem:  
a szívem!

Néha arany,  
néha ezüst,  
néha lila, néha piros,  
néha nyugodt  
s néha vad dobogással  
ki akar bordáim közül lázongva szabadulni  
s repülni szeretne,  
fel, fel, fel a magasba! –  
De csendre intem,  
ne siess, maradj itt  
a földi csillagok seregében.  
Itt várd pirosan a Tüzet,  
mely mindjárt ideröppen  
s erős lesz mind, aki gyenge,  
bátor lesz mind, aki fél,  
tudós lesz mind, ki tudatlan  
s gazdag lesz, ki nyomorult. . .  
Lapulj meg a virág-csillagok víg özönében,  
pirosan.  
Közeleg már a tűz. Jön le az égből  
s betölti melegével a béna világot,  
pirosan, hevesen a megígért minden erőknek  
Parazsa,  
a Lélek!  
S te?  
Szívem, most már szállhatsz s örömmel örülhetsz!



## TAVASZ LESZ

(Agárdy Gábornak szeretettel: 1979. március 16)

Időjárás-jelentés. . .

Nos, halljuk, mit mond a sok tudós,  
ki kormányozni szeretné a szelek járását,  
havat, ködöt, esőt,  
fellegek lomha vonulását –  
nos, jól van, hallgatom.  
Várható időjárás holnap:  
felszakadozó felhőzet,  
helyenként átfutó eső,  
az évszakhoz képest meleg idő. . .

Elég!

Pár hete hallom ezt a nótát  
s az idő mégis borús és szeles.  
Jóslat: csak szófia.

Mihez értetek, ti meteorológusok,  
kik a légből kapott üzenetben bíztok,  
hiszen magatok sem hiszitek, mit a  
rádióban kürtöltök naponta.  
Bocsánat. Én jobban tudom nálatok,  
hogy tavasz lesz, vagy már van is  
és ez a hír nem légből kapott  
s így nem is hamis.

Tegnap egy nagyváros utcáit róttam,  
megállva egy-egy kirakat előtt –  
s egyszerre szembe vélem  
egy utcaseprő toltá kétkerekű  
taligáját, csoszogva, vénen.

Felé fordulva sajnálkozva néztem  
hogyan söpri fel mellettem a szemetet,  
szerteszórt papírt, széttépett levelet,  
melyben talán a hűség, panasz, vagy a szeretet  
rejtezett lágyan.

Megálltam, ránéztem, s egy kissé vártam.

Az utcaseprő rágyújtott, ahogyan szokta,  
motyogott s imbolygóládájába szórta  
a sok-sok eldobott  
szürke, elejtett limlomot.

És ekkor dobbant a szívem szokatlan nagyot.

A szemetesládán, drótra csavarva  
orvosságos üveg ringott  
telistele hintázó hóvirággal  
s a hóvirágcsokor  
boldogan nevetett,  
sőt, mintha hívna valakit,  
pajkosan integetett:  
Jertek ide bölcs meteorológusok,  
tartsátok kelyhemhez a mikrofont!  
S az utcaseprő kocsijának szélén  
a hóvirágcsokor tovább nevetett:  
Elűzöm a böjti szeleket,  
megtisztogatom a felhőkkel bemocskolt  
legszebb ígéretet,  
a selymes kék eget.

Figyeljete!  
Időjárás-jelentés:

Megjön a tavasz.

A városi utca vén kulijának  
szemetesládáján hintázva jelentkezem:  
Emberek, tavasz lesz,  
segítsetek elűzni felhőt, ködöt és borút,  
gyűlöletet és ostoba háborút,  
nem kell Ábelek vére,  
mely felkiált az égre.  
Az én meteorológiai jelentésemnek vége. . .

Kedves hallgatóim,  
a bemondó  
egy Utcasarkon álló  
szemeteskocsi oldaláról beszélt.  
Híreinkkel holnap jelentkezünk,  
hallgasd meg Világ,  
én beszéltem:  
a Tavasz csengettyűjével csilingelő  
HÓVIRÁG.

## RÉGI MÁJUSI EMLÉK

Májusi reggel. A nap mosolyog csak.  
Simogat, nem perzsel, a tó kékje sima,  
felette a hajnali pára,  
édes földszaggal keveredve foszladozik  
a tóparti jegenyék közt.

Két kisleány guggol a tóparton, komolyan.  
Kezükben a tegnapi-metszett fűzág  
az ágvégeken cérna s a tó tükrén  
babszemnyi dugó,-  
alatta a horgon giliszta vonaglik -  
mert giliszta akad,  
sok kukac is a hajnali zápor után.  
Csaléteknek csudájó ez! S van elég  
a bádogdobozban már ujjnyi halacska is úszkál.

Vagy ötvenéves e kép. Ez a május reggeli emlék.

A horgászbot végén már reszket  
s meg-megugrik a babszemnyi dugó is.  
Bő a fogás!  
A dobozban már tucatnyi halacska nyüzsög,  
piros szárnyú ujjnyi kis keszegek! -

Egyszerre árnyék vetődik a tó tükörére,  
két örömet nem értő  
szuronyos fanciesali csendőr,  
szigorú puskával a vállán, -

Ropognak a horgászbotnak nevezett gyenge fűzágak,  
nagyot loccsannak a vízben a bádogdobozok  
s a halacska szabadon tovatúnnak a mélyben.

A két csendőr  
hívását hangsúlyozó bakancskopogással  
tovalépdel.

A darabokra tördelt ágacska  
bocsánatot kérve hevernek a parton.

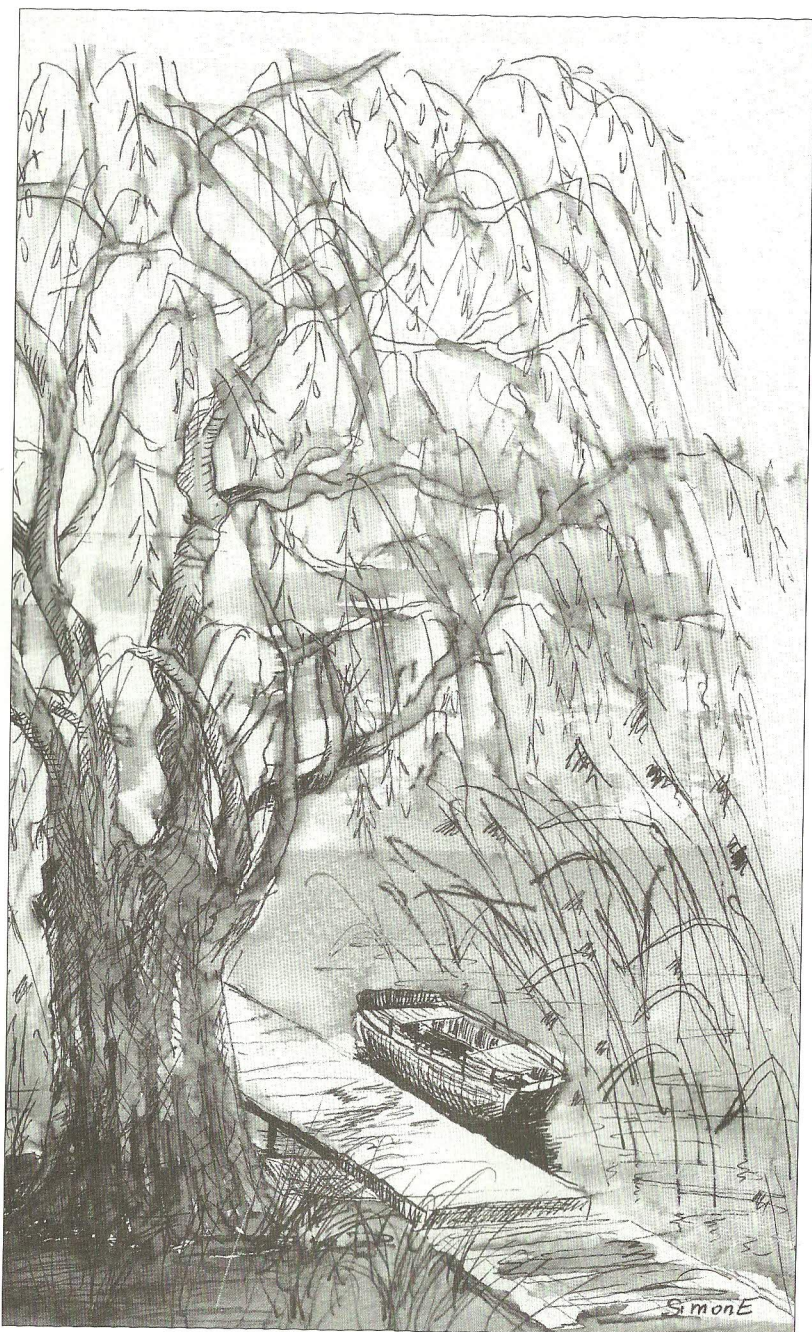
Nos így volt.  
A két kis halász arca piros lett.  
Ám ez a pír nem a szégyen színe volt.  
Ajuk hangtalanul remegett,  
ártatlan vérük izzott forró lobogással:  
Csak azért is!

A két fiúcska összemosolygott:  
Nem baj!

Minden évben újra kihajt a fűz  
s egyre erősebbek lesznek az ágak,  
és akad kukac is bőven a zápor után!  
Akkor majd nagy halak raja csillog  
fényesebbek a csendőrszuronyoknál,

A két fiúcska vidáman kacagott  
nevetve kelt egymással  
birokra  
a napsugarakkal teleszórt  
parti homokban.





## NYÁRON A TÓ PARTJÁN

Liheg a nyár. Vadul parázsló  
szemében égnek nagy varázsló  
álmok, s bűvös, forró igéket  
duruzsoló sanda igézet  
suhog körül, néz, fenyeget,  
s puha ujjával nyomja le  
hunyorogó, fáradt szemedet.  
Az égen felleg sem suhan,  
gyík nyújtózik a homokon,  
a szomjas kavics megreped,  
elfeledsz időt, terveket,  
mert megfojt s elhamvaszt a nyár.  
Pedig nem is terád kíváncsi.  
Arra a vad kamaszra vár,  
ki izmos testtel s lázadó szívvel,  
nyelvén sok tüzes, furcsa ízzel  
farkasszemet néz most a nappal,  
s öklével törli piros ajkát,  
míg túl, a másik oldalon,  
hol a tó homokra dől le,  
nyárfa-cserje az oltalom,  
mely vetkező lány báját takarja.

Te itt ülsz kábán, egymagadba,  
szunnyadoznak a vágyaid,  
s hunyorog fáradt két szemed.  
A jegenyék sem féltenek,  
a gyík pislogva néz feléd,  
s nevetve néz a messzi ég.  
A szénarendek halmai  
tövén tücsköt vélsz hallani,  
a homokot ujjad között  
szítáld át, unottan szórva,  
mint régi, néma homokóra.

S bizony nem látod, hogy azóta  
már régesrég felöltözött  
a túlsó partnak hajlatán  
– s piros kendővel integetve  
feléd nevet – a barna lány.  
Loccsan a víz. Tükrén sok pontot  
rajzol egy kacszó kavics.  
Még egy pont, aztán gondolatjel –  
s a tó tükre elsimul újra.

Mögötted áll az ifjúságod:  
bronzból gyúrt kamasz. Integet,  
s a túlsó partról ő rá nevet  
a lány.

Számodra nem marad  
más, csak a vízen táguló  
pár gyűrű: vágy s emlék, és lassan  
elenyésző sok gondolat.

Rád néz a nyár. Szeme parázsló,  
s most még egyszer kigúnyol kéjjel  
a tüzes szájú vad varázsló.  
Szavára a homok kiszárad,  
széthull homokból s vágyaidból  
épített arany homokvárak.

Csendes a tó. Nem bántja hullám.  
Rád néz a gyík s tovább piheg  
lábad előtt unottan, lustán.

## NYÁR TÜZE IZZIK

Jer velem. Látod-e, kedves? A zöld fű már lekaszálvá  
illatozik. Színarany szín rendek árján, ni, szökken  
a szöcske.

Fonnyadt nyári eper az amott. Mily barnapiros.  
Csupa emlék

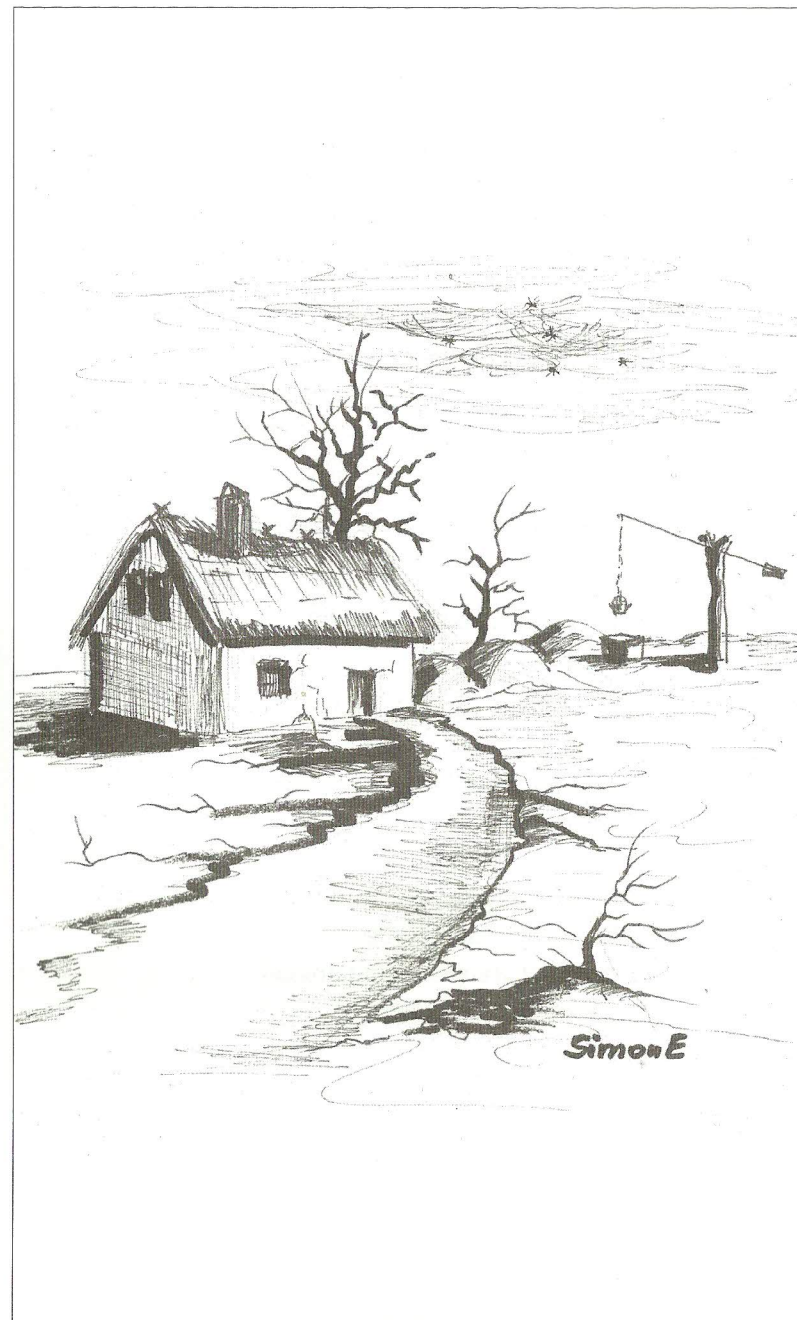
lett a tavasz. Belehullott a nyárnak ölébe.  
Így válik megadón emlékké régi szerelmünk,  
s így lesz új szerelemmé egyszer mind, ami emlék.  
Hagyd! Ne csodáld. Ne emeld szemedet a sárga fűszálra.  
Nézd, az almafa ágain ring a gyümölcs. Neked érik.  
Nyújtsd ki kezéd. Tied itt ez a földi mennyország.  
Rigók füttye kíséri énekedet, s a szellő kuszálja  
hullámozó hajadat, mely ellepi rózsaszín arcod.  
Ne vessünk! Rezdül a lomb, és zizzen a széna aranya.  
Titkon összekacsint velem is, veled is a tó vize. Ő már  
sejti, ki vagy. Ő látta először hímporos arcod  
kék ibolyák és kék nefelejcskek közt mosolyogni.  
Hallod? Most én is a régi neved hallom,  
bár nyár tüze bágyaszt.  
Te voltál a csíra, te a rügy s a virág a faágon.  
Tavasz volt a neved. Kikacaghat a búza kalásza,  
benne ringsz, s ha a nyár meg az ősz meg a tél  
pártáját vesztve elalszik,  
újra a tó tükörére hajolsz, és kék nefelejcskek  
örökké fiatal fejedet ujjongva, dalukat fújva  
megkoszorúzzák.

Nyár tüze ég. A mezők letarolva pihennek.  
Nyár tüze izzik. Az út pora égeti talpam.  
Mít tehetek egyebet, nevedet kell sűgnöm ezerszer:  
Tavasz! Oly messze az arcod enyémtől,  
s mégis rám ragyog egyre!

Vén vándor vagyok én. De a kedvem egyre rügyet hajt.

Kezemben kivirágzik a bot, bár tölgyfahusáng csak.  
Tarisznyám tele van. Harminchat friss-piros alma  
duzzasztja: harminchat évem. Ím, mily sok a kincsem!  
Ó, ha lenne ki érti az alma beszédjét!  
Megértené a barna rögöt s a barázdát.  
Megértené a madarak nyelvét, nyulak makogását,  
méhek dongását, méz aranyát  
s a virágok illatos álmát.  
Értené pillangók szárnya neszt,  
holdnak ezüstjét, nap lángját, s felhők  
rajzaiból olvasna dajkameséket.  
Mert lásd: a tarisznyám duzzasztó alma, varázsos,  
drága gyümölcs. Kincs. Titok. Élet.

Nos mehetünk. Dalolva. Folyton előre.  
Gyorsan ki a nyárból! Kár lenne elégni.  
Perzsel az ajka, s ellankaszt vad ölelése.  
Tarka palástban vár mosolyogva az ősz a hegyormon.  
Kínálja borát. Feledést, mámort s vágyat ígérve.  
Nem kell! Nem? Kikacag. Ránevetek. Csak előre!  
Ez a tél. Ez a csend országa. Kinek kell?  
Vár a tavasz. Ha elérem, neki adom majd  
a harminchetedik piros almát dicsekedve:  
Nézd! Csuda kincs ez. Drága rubinkó. Cseng.  
S ha kívánod,  
téged néz csiklandó nevetéssel, örökké.



## NYÁRUTÓ

*Augusztus*

Rád les a nyár reggeltől estig.  
Aranypók arany fonalat  
gubóz szívedre, s fénnel festik  
arcod a hunyó sugarak.

Múlt emléket idéz a rét s a  
lassan piruló nádasok.  
Még fehérlik a margaréta,  
de itt a régi bánatok.

El-elbolyongsz kertedben csöndben.  
A fákról férges alma hull.  
Ilyenkor álmod messze röppen,  
s tovább bolyongsz álmatlanul.

De megfog a vadrózsa bokra;  
virágtalan, mint jómagad:  
nyár van, ne várj rügyes titokra,  
ősz jön, takard be jól magad.

Emlékezz régi szép szavakkal,  
s keress egy sárga levelet,  
s kezd el aranyos mondatokkal  
vigasztalni a szívedet.

*Szeptember*

Vén almafán friss menyecske,  
almaággal ring a teste.  
Úgy szedi az almát, mintha  
piros arcú magzatát  
simogatná puha ujjal.

Vigyázz, hajló almaág!  
Arca pirul, szeme kék,  
benne ég a mesekék  
égbolt. Szíve hogy dobog!  
A szoknyája hogy lobog!  
Szíve alatt már talán  
icipici rügy fakad,  
s mire újra tavasz járja,  
s virág lepi ágadat:  
rámosolyog magzatára,  
nem gondolva bánatára,  
nem törődve fűvel, fával,  
pillangóval, kis madárral,  
lombod alá ül nevetve,  
előveszi emlejét,  
s megszojtatja gyermekét.  
Vén almafa, jól vigyázz rá!

Ily gyümölcsöt nem terem  
egy ág sem a kertemben!

## ŐSZI ELMÉLKEDÉS

Reggel óta reménytelenül pereg a szürke eső,  
maradék örömök menekülnek,  
fulladoznak a kései kertek,  
ablakod alatt a hársnak gyér levelét  
számlálgatod, s így játszadozol  
a szomorú hangulatokkal.  
Pedig hát nem játék az eső,  
sem a víztükör az út kövezetjén,  
s nem kelt szemernyi vágyat se szívedben  
a borzas felhők rongya se. Mégis  
ott állsz az ablak előtt,  
s homlokod a hideg üveghez nyomva álmodozol.  
Egyszer. . .  
Nocsak, lendítsd meg az emlékezet kerekét,  
fiatalabb voltál, ha nem is ifjú egészen,  
lested az utcát, falun éltél,  
kint pocsolyákba gyűlt az esőlé,  
közted s az ablak üvegje között a függöny fodrai lágyan  
rejtették szemedet s alakod – nehogy, ki betekint,  
meglássa az arcod  
és arcodon a várakozó vágy remegését.  
Pedig de szeretted volna,  
hogy észrevegye mindezt valaki!  
Késő a vád, de jólesik mégis a sírás.  
Mindig, mindig gyáva voltál, becsaptad magadat,  
pedig titkaidat verebek csiripelték,  
varjak csőre vágott bele legrejtettebb vágyaidba,  
résztvételi károgással két szemedet sajnálgatták,  
sötét hollók a szívedet vágyták tépni száz cafattá,  
s ablak mögül lested szótlán az életet, mint a rab.  
Boldogságra vágytál mindig, s féltél nézni tiszta égre,  
kerted szavát nem hallottad, pedig hívott éneke,  
a boldogság küszöbödön virrasztott sok éjen át,  
ám az ajtód hét pecséttel zártad télen s tüzes nyáron,

hős szeretted volna lenni, sanyargattad testedet,  
forró szívek között hideg szeretetről prédikáltál  
azoknak, kik szeretetben ringatták a szívüket.  
Szántak csontos arcod látva, ám elsuttogták az áment,  
s te kábultan ámitgattad napról napra önmagad.  
Most itt állsz. . .  
Esőben fulladoznak a kései kertek.  
Hol a sok tarka levél?  
Hol a hangos szüretetek?  
Hol van a szíved? Hol van? A szíved keresem!  
Ó, mennyi boldogságot rejthet a szíved!  
Hisz minden örömet belezártál,  
hisz benne hallgat az álmok színes papagája,  
hisz boldogságodból másnak sosem adtál,  
még a csókod is tilalomfák tövében vonaglott,  
még a vágyad is kalodába zárták a magad alkotta tilalmak,  
minden madár a te dalodat szerette volna fütyülni,  
s minden pillangó szívedre szeretett volna leszállni.  
Ne szomorkodj hát. Hagyd az őszi esőt s a sárba vert  
levelet.  
Vess pattogó rózsét a hunyó parázsra,  
radd meg csörgő dióval kalapod karimáig,  
töltsd tele kancsód új borral, melyben a dombok  
illata él még – s igyál. Hadd melegedjék a szíved!  
Ősz van. Csak egyre vigyázz:  
ne maradj egyedül gondolataid hollóseregével,  
mert az az ember van egészen egyedül,  
kinek vállára gondolatok telepednek,  
s nem adnak helyet a holdnak a homlok ezüstjén,  
szemek tükrében a csillagos égnak  
s napsugaraknak az orcák bársony puhaságán.

## ŐSZI PÁRVIADAL

Két szarvasbika. Koronás, két nemes állat.  
Büszke legények. Tavasszal még a zsenge füvet  
egymásnak kínálgatva legeltek,  
patájuk kikerülte a tó szélén cuppogó iszapot,  
nehogy a víz tükrét beárnyalja a sár, ha majd lehajolnak  
inni a vízre. Szomjukat oltva így szürcsölték a vizet.  
Szívük mesélve dobogott.  
Nem gondolt egyikük sem a harcra,  
nem nézték, melyiknek ékeőbb vastag agancsa,  
nem mérték össze patájukat, és  
nem gondoltak az őszre, mikor majd szájukon furcsa  
forróság  
lengeti meg szakállukat, s szemüket vérbe borítja a vágy,  
és feszülő inukon remegve szalad végig az indulat  
gőgös öröme. . .

Elszállt a tavasz, és lassan a nyár is iramlott.  
Bokrok ölén már véres ruhában az ősz füttyörészett.  
Áttetsző lett a csapás széle.  
Levelek közt a hajnalok arca nevetett.  
A tisztáson vért pezsdítő puhasággal lépkedett a nőstény.  
Unva harapta a füvet, nem nézett jobbra, se balra.  
Asszony volt, büszke és vágyakozó.  
A két hím megrázta szörnyű agancsát.  
Elfeledve tavaszt, zsenge füvet, elfeledve a tó tükrét,  
egymást szóltan kikerülve,  
s mégis keresve egymásnak pillantását is,  
lopva a karcsú gímre figyelve, nyomába szegődtek.  
Mire leszállt az alkony,  
s az égen a hold tányérja aranylott,  
együkük bögve megindult.  
A tehén várt,  
tetszett neki mindez.

Oldaluk összesimult s orruk is.  
Makogva vallott szerelmet az asszony.  
Ám a másik bika véres szemmel nézte az őszi szerelmet,  
elbődült a sötétben, s utánuk iramlott.  
A gím, érezve a harcot, mely miatta van kitörőben,  
ellépett kecsesen, s ropogtatva az őszi füvet,  
félszemmel leste,  
vajon melyiknek élesebb agancsa s patája.  
Melyik győz? Melyik iramlík el, vért hagyva nyomában,  
vagy utolsót bögve lerogy a harmatos fűbe halottan?  
Csattogtak már a paták. Ropogtak már az agancsok.  
Az avarban ároknyi nyomokat vágott  
a két hím harci keserve.  
Végre az egyik, aki pár percre látta barátját,  
hogyan fuvolázott a szép gímnek,  
belevágta agancsát szügyébe amannak,  
s diadalmas irammal indult a legelésző nőstény felé,  
s bögött.  
A gím hamisan fordult el, de bevárta.  
Szerelmük tűzbe borította az erdőt.  
Álom lett a valóság, s a való is  
csodaként reszketett tagjaik forró mozdulatában.  
Aztán megnyugodott mindkettő s legelészve megindult,  
óvatosan kerülve ki a vérző szügyű hímet.

A gím még visszatekintett rá,  
de teljesült vágya tűzében elfeledte a hangját,  
szerelmes gügyögését,  
mellyel előbb még a halott hímet biztatta vad szerelemre.  
Megindult párja után, boldog örömet hordva szívében,  
s mire a hajnal simogatni kezdte a tarka levélkét,  
lefeküdt a bika mellé beteljesült szerelemmel az asszony,  
párjára dőlve lehunyta szemét, hogy még egyszer lássa  
a képet,  
lássa a vad viadalt álmában, s érezze a  
halott bika csókját,  
kinek szerelmet ígért. . .

Asszony volt, s mit bánta, ki jön!  
Fő, hogy a vágya teljesedett.  
Néha megremegett még teste,  
fejét a hím hátára lehajtva  
elaludt, s álmában mosolygott.

## AKÁR A FECSKÉK

Csivitelnek, cikáznak egyre,  
nem gondolnak már tengerekre,  
pálmára s déli napsütésre.  
Úgy jöttek meg ez évben késve,  
akárcsak én, köd szárnyán lengve,  
vágyat csitítva, fergetegre  
figyelő szívvel, sötét talárban,  
fekete felhőt eltemetve.

Csivitelnek, a csőrük éle,  
szemük hozzászokott a fényhez,  
s most mégis, rügytelen tavaszban,  
fönn kerengnek az égmagasban,  
akárcsak én, de mégsem, mégsem!  
Jaj, mégsem úgy, hisz nem juthattam  
– vén varjú – kéklő messzeségbe.

Csivitelnek, cikáznak sírnak.  
A ködbe újra, új dalt írnak,  
s ha jégeső hull, s mennykő dörren,  
szállnak a szélben, szállnak ködben,  
akárcsak én, kiből majd írmag  
sem marad ősznek teljesültén:  
a néma varjak visszahívnak.

Elég! Elég a ködből! Itt van  
palástom, vértem. Tavaszt ittam,  
bíbor rügyekből mézet nyeltem,  
mézízű lett a szívem, lelkem.

Sutba a régi, bús ecsettel!  
Sutba a régi, bús színekkel!  
Szárnyra kapok, akár a fecskék,  
s megbirkózom a végtelennel!



## ŐSZ, ŐSZ, ŐSZ

Ablakomon benéz a szeptemberi nap,  
ritkult lombok árnya ring a falon,  
elnézem imbolygó rajzaikat,  
közöttük reszket az árnyam.  
Mily gyér a lomb, sápadt a levél már.  
Itt s amott is lassan pirulnak a bokrok,  
és sárgul a fű a domb tetején.  
A dombon ülök. Erre jön az ősz.  
Felettem az égen dús álmú, bodor  
felhőcske húz át. Érzem, megelőz.  
Megelőz. – Hisz az ősz elől menekül.  
Én egyedül maradok majd,  
s árnyam a lombok árnyába vegyül.  
Mi lesz, ha földre hull a levél?  
Ágak rácsai közt raboskodom tavaszig –  
remélve-e  
vagy reménytelenül?

Ó, csodálatos az erdő! A barna harasztra  
tarka levél hull. Színesedik  
a szőnyeg a fák alatt. Jön az ősz.  
Őzlábon fut a ritka bozótban,  
hol a som feketül s a csipkebokornak  
ága vége pirul. . .  
Nekem is jó lenne tarka levelekkel  
díszíteni arcom s beszórni vállamat,  
elszállni pók fonalán a déli szelekkel  
fiatalon és gondtalanul.  
Őzlábon jön az ősz.

Mit csináljak, mondd, most a szívemmel!  
Késett rügy.



Nem mert kifakadni.

Majd addig rejtegetem, míg megcsípi a dér,

s éretten behull a tarka avarba.

Felkapja a szél

s odadobja az őszi hideg lába elé,

vagy széttöri apró darabokra.

## ŐSZI NAPPÉNY

Mint ki sírt s most újra boldog,

csendesek a szőlődombok,

suttognak a jegenyék.

Előttem egy gyermek lépked,

vidítja az őszi képet,

haja szőke, szeme kék.

Őszi vándor, merre mennél,

ha hova vágysz, elmehetnél?

Még a pók is útra kél.

Szőlőfürtöt fest a hajnal,

birkózva a somfagallyal

furcsa nótát fúj a szél.

Furcsa nótát boros kedvvel,

a nap sem néz ferde szemmel,

míg a mustot kóstolod –

ember szívét bor vidítja,

s vidám szívvel élni így ma

mondhatatlan jó dolog.

Fodros felhők karikáznak,

sebes szellőparipáknak

a kantárja elveszett.

Arany nappény méze cseppen,

levél sóhajt, és a csendben

meghallod a szívedet.

Üssed csapra, hadd buzogjon,

bíbor véred, vadul forrjon,

kell még mámor s enyhe fény!

Ősz van, csókol a szél szája,

leng a varjak acél szárnya,

s száll az őszi költemény.

## ZSUGORI ŐSZ VOLT

Zsugori ősz volt mindenik őszöm.  
Ki tehet róla? Én vagy az őszöm?

Parasztvér-cseppnek színe, futása,  
rozsdává rőtült ballagó mása?

Parasztvér kedve rímekbe törve,  
fakul a fénye, olvad a gyöngye.

Zsugori ősz volt mindenik őszöm,  
elábrándoztam szép szeretőkről,

elábrándoztam bíborló bokrok  
aranyos álmán; csorba kolompok

konduló hangján halódva halkán,  
zsugori őszben magam maradtam.

Zsugori őszben, kifosztva, árván,  
már az életnek fele se vár rám.

Nem átkozok el senkit és semmit,  
őszi követek jönnek s jelentik:

Itt van a tél, és itt van a dér, és  
itt a nyugalmas pihennitérés.

Dér a kökényt künn csipkedi, gyászra  
gyűlnek a varjak. Szívedre szállna

félve a cinke, még a veréb is.  
Magad vagy. Értsd meg: itt van a tél is.

Zsugori ősz volt mindenik őszöd –  
mondd: melyik tavasz színeit őrzöd?

Melyik nyár íze csiklandja nyelved?  
Hol a májusod, sétád, szerelmed?

Parasztvér-cseppnek színe, futása,  
rozsdává aszott ballagó mása.

Parasztvér kedve rímekbe törve –  
fakul a fénye, veszik a gyöngye.

Zsugori Ősz? Tél? Tavasz? Nyár? – Nem! Nem!  
Én voltam fősvény! Ezt érdemeltem!

## NOVEMBERI IBOLYACSOROK

Nos, vége lett az ősznek, akár a tarka nyárnak, mondod,  
bár szavaidban ott füttyörész a rigók csőre.  
Nézed a gyenge napot, s nem hunyorogsz.

Nyomodat dér lepi lassan,  
pillangók hímporos szárnya jut még néha eszedbe,  
s gyakran a hárs illatát nem tudod visszaidézni.  
Így didereg, lásd, bennem is a szív és mind, ami emlék.  
Egy-egy dal visszatér, s szívem, e furcsa madár, csak  
berzenkedik, de szavát nem hallod, a régít.  
Mégis, tegnapelőtt csoda történt. Öklömnyi csomagban  
illatos ibolyát kaptam. Lágy, zöld mohaágyban  
álmodozott a csokor. Míg töltöttem csorba pohárba,  
két bársonyos puha kéz, a tied, simogatott, s a tavasz  
itt nevetett körülöttem, ibolyaillatba vegyülve,  
november közepén, mikor a dér fagyos ajka az erdőn  
csókolgatja mohón a kökényt virradatkor.  
Ó, az erdő! Lombját rongyokká tépi a tél fagyos ujja,  
számon megfagy a szó, s köddé válik a pára előttem,  
nincsen más vigaszom, csak a szép üzenet,  
a ködbe fúlt emlék,  
s puha ujjaid nyoma itt a hervadó ibolyacsokron.



## NOVEMBERI ALMAVIRÁG

Melegre, napsugaras vénasszonyok nyarára,  
becézgető, tompa arany színű,  
veréberlekedéssel teli őszre vágyik a kóró szára.

Talán nem költői e kép.

De jertek ide! Küszöbömhöz.  
Egymást csitítva várjátok ki az alkonyt,  
egy éjszaka dérel ezüstözött útját,  
s utána reggelek ősz szakálla között  
babráljon forró kezetek tíz ujja remegve.

Tudom, hogy sírni és szeretni fogtok.  
S talán nevetni is a kései bimbón,  
a krizantémok kócos fején  
s a hulló levelek irigyen sárga színén.

Csupaszon, dideregve, csalón  
és megcsalva önmagukat –  
kései szerelemtől reszketve,  
tavaszi méhdöngésre várnak megcsalva az ágak.

Ó, milyen furcsa ez is!  
Öreg szívek virulása,  
csupasz ágak rügyezése,  
eres lábak rugaszkodása,  
lomha vérnek iramlása.

Ez a vers is őszi virágok íze.

Mégis, kertemben kivirágzott az alvó almafaág  
november elején!

Szél szabadult fel valahonnét,  
s a szirmok viharok kerekébe törve  
lehulltak rózsaszínűen,  
ifjan: s elkésve mégis,  
félve: de merészen s dacosan –  
s bekiáltottak az ajtóm hasadékán:  
A költő fiatal örökké!  
Nemcsak a színek ízeiben!  
Nemcsak akkor, ha merész,  
nemcsak akkor, ha nem értik, mint ahogy nem értik  
a kamaszt.

Igaz. A kései almavirág sem érti az ősz –  
s nem érti őt sem az ősz –  
s mégis fiatal!

Szép így. Szép.  
Szép ez az őszi virágzás!

Cipóm talpa nyomot hagy a sárban,  
gyér hajam lucskos lesz a ködtől;  
jércéim megereszkedett szárnya,  
a macska összetapadt szőre  
s az álmok hajnal elé futó üde színe de szép ma!

Akárhogy forgatom ezt az őszi hangulatot,  
mégis így szép, mert szép az egész.

Így. Tarkán. Nevetve. Vigan.  
És úgy, hogy örömmünket  
értse meg a kínjában kivirágzott  
novemberi almafaág is.

No lám csak!

Reggelre az éjjeli dér  
fagyos ujja elől menekülve  
küszöbömön aludtak az elkésett őszi virágok.

## KOCKÁS FÜGGÖNYÖN ÁT

Kockás függönyön át nézem az őszi eget.  
A háttér szürke, felhőtlen s mégis csupa felhős égbolt.  
Közelebb vetkőző jegenyék,  
előttem két gesztenyefa, hársak,  
s ablakomat csupasz ágával kopogtatja a jázmin.

Ó, mennyi titkot rejtett valamikor az ég! S én  
a jegenyéket csodálni de tudtam!

Gyermekkorom szeptemberét a gesztenye barna golyója  
idézi,  
s álmaimat ma is elringatja a jázmin.

Kockás függönyön át sejtekre osztom az életem.  
Jól van.

Így van jól.

Így szép ez. Így igaz.

Értem.

Értem a földi komédia minden mozzanatát.  
Értem, hogy így kell lenni! De mi haszna!  
Mi haszna, ha nem érthetem azt, ami fáj!  
Ha nem érthetem meg azokat, akik árnítják magukat!  
Akik keresztre feszítik a kimondásra váró,  
mélyről buborékoló gondolatokat!  
Hazugok. Csalók. Képmutatók.

Vagy szentek?

Csodálatos ez az őszi forrongás.  
Csodálatos ez az őszi lehullás.  
S csodálatos ez az őszi levél,  
mely pilinkézve berepült az ablakomon,  
ott fennakadt kockás függönyöm fodraiban,  
s mint zátonyra futott sajka – itt lebeg most félve,  
csitulva.

Hát ez az élet?

Nem! Nem a tiétek, csak az enyém!

Ősz van.

Olyan egyszerű ez a két szó.  
De olyan nagyszerű is egyben e két szó.

Előttem verseskötetek:

Ady, Babits, József Attila, Dsida Jenő, Sík.

Előttem képek a falon:

Ady, Petőfi, Mécs, Kosztolányi s köztük magam is,  
no meg  
a főhelyen Tagore.

Kockás függönyön át besüt a haldokló őszi nap sugara.  
Könyveimre a falon börtönrácsot vet az árnyék.

Rajtam is rácsok tekeregnek.

Lelkemet is elzárja a múlttól az árnyék.

Fenyegetnek a hazugok, a csalók, a képmutatók,  
kinevetnek a nyári vizek, fecskefiókák, napsugarak.  
Kinevetnek a fák: jegenye, gesztenye, hárs –  
s csak a jázmin kopogtatja meg ablakomat.

Istenem! Van valaki, aki eljött  
s kívülről, a rács mögül nyújtja kezét,  
bekopog, mosolyog, biztat, s a szája mozdulatából  
értem: élnem kell! élni szabad! És fiatal az, ki szerethet!

## ŐSZ

Érett szépasszony. Pirospozsgás. Kacag.  
Langy szókesége nyári dús kalász.  
Mért hívják mégis őszenek? Tarka nász  
pironkodik lágy fátylai alatt.

A sarki árus forró gesztenyét  
kínál. Hajamba kap a szél. Vajon  
ha majd ezüsttel szór be az idő,  
az ősz láttára szemem behunyom?

Ne csúfoljátok őszenek. Nem szabad.  
Mért mondjátok így: vénasszonyok nyara?  
Keble ropogós alma, s bort kínál  
tüzesre érett csókos ajka.

Ma láttam őt a Mihálykapu mellett.  
Megcsodálta a Nepomuki szent,  
s a zörgő ágú diófáról tépett  
levelén halk mosollyal átizent

a tüzet oltó délceg Flóriánnak.  
Összemosolygott mindkét kőszobor,  
s a szőke asszony zörgő lombra lépve  
tovasuhant. A vén kökénybokor

falum határán féltékenyen remeg.  
Pár vetkőző nyír alma nyugtalan,  
mert féltenek a kacér ősz szemétől.  
Rám minden ágnak, lombnak gondja van.

Pedig, pedig... Ha tudnák, hogy a szívem...  
Ha sejtlenék, hogy... Pszt! Halkan.  
Talán elérem még az aranyhajú asszonyt.  
Késő. Csak árnya ring a ház falán.



## ŐSZI KÉP

A szőlők levelén már játszik a napfény,  
és reggel a réten a dér színezüst.  
Zúgó nyárfa hegyén fekete madarak  
gubbasztanak. Álmuk hússal teli üst.  
Kárognak a felhők fodra alatt.  
Aranypalástban az Ősz jön. Mosolyog.  
Nevetése hideg, ajka rubin,  
odvas foga néha összevacog.  
Most fenn ül a dombon. A völgybe kacsint.  
Pirulnak láttán a bokrok, s elalélnak a réti  
virágok.

Ablakomon riadt cinke kopog,  
s egy fiatal nyírfa a kertem alatt  
ágait nyújtja vágyva felé. Tudom,  
megbabonázta az Ősz. Aranyat szór  
a nyírfa elé a fűre kegyesen; s az úton,  
barna göröngyön az arany lucskokba fullad.  
Az Ősz nézi a nyírfát, s kikacagja szegénykét.  
Int titkon szolgájának, a szélnek, s íme,  
zörögve kavarja a szél az aranyszínű levélkét.  
Megy az Ősz. Fütyörészve siet.  
Csak  
ájult lomb, bronzsínű nád s halott fű jelzi az útját.

Kegyetlen trubadúr! Vén kobzos! Ne siess!  
Lábad alatt a levél csupa vérszínű szív.  
Hiába könyörgök. Még visszakacsint. Ide les.  
Két szeme láng, az arca viasz, a keze csont már.  
Kitépi kegyetlen kézzel a nyírfát,  
hadd legyen botja az útra. Bíbor palástja lobog.  
Azt hittem, költő, s látom szíve sincs.  
Sunyi kontár.

## ZÚZMARA

Zúzmarás bokrok, köd, fekete varjak.  
Akár az ártatlan lélek rejtekén,  
sötétlik a még ki nem mondott vétek  
előre küldött igéje.

A telefondrótokat puha pólyába takarta az éj,  
gyermekálom színű dértakaróba.

Pedig tudod-e, hogy a dróton üzenget a piros szerelem,  
a fekete bánat,  
az őszi nyirkos avart is lángra borító gyűlölet,  
a káröröm s a hamis arcú részvét?  
S csak néha szalad át rajtuk  
egy-egy hullócsillagnyi boldogságsugár.

S mindezt a zúzmara túri,  
mindent fehér patyolatba takar.

Hunyorogva nézem a tájat.  
Elgondolom:  
az ég nagy hófehér ágy,  
hófehér ágyon hófehér paplan,  
galambszárny suhogású párnák,  
csilingelő kristálycsengettyűk,  
s a párnák alól csendes köd gomolyog.  
Valaki alszik az égnek puha ágyán.  
Csend.  
De szép lenne most lábujjhegyen odaosonni.  
De szép lenne, ha most a ködön át lassan  
feléd nyúlna két puha kar  
s melegen csalogatna!

Tudom:

fehérré válnék a varjak serege,  
s a telefondrótokon zengeni kezdene mindaz,  
ami jó, ami szép, ami fény, tűz, vér, szerelem –  
ami élet!

## ÚJÉVI RAJZOK

(Tátraszéplak)

Japáni rajzzal festem a csészét.  
Tusba a tollam félve bemártom,  
s hallom a szíved furcsa verését.  
Pillanat űzi gyorsan a percet,  
látom, amint e kusza sorokra  
fejed még egyszer csendbe leejted.  
Új csészét festek. Finom a rajza –  
az elmúlt évnek csészéje megtelt.  
Tavasza várok, friss madarakra,  
mandulafára – s két kicsi kék folt  
kéklik előttem: szemed színétől  
enyhül az újév, s tisztul az égbolt.

Vékony ecsettel, hajszálnál finomabb  
vonalak ágából készül a képed.  
Furcsa a rajz. Lám, így jár, ki sokat  
mereng el szavadon, mellyel megigézted  
a józan pillanatot. Bár fehér az alap,  
feketén futnak a lágy vonalak,  
csak a szád csücskén törik enyhe sugárba  
a tussal rótt erezet,  
s mire készen a váza:  
cseresznyevirág s jázminlevelek  
ingerlik huncut nevetésre szemed.

Holdfényben a nyírfa törzse fehérebb,  
óra vetődik az árnya.  
Lágyan festi a tél így éjjel az ünnepi képet,  
ecsetjét lila ég foltjába bemártva.  
Ágakra akasztja dísznek a holdat, s ezüstöt  
hint a fenyőfa túlevelére,



felkelti az őzet, s a fürge pataknek  
útjában a sziklák élet lefaragja,  
s készen a kép. Csupa csend.  
Csupa gyémánt. Ragyogás. A szemed  
színétől kék árnyat kap a hó,  
s álmában a cinke kitalálja neved.

## TÉLI JEGENYE

Most emlékezem, mert sok az időm,  
nem pletykál rajtam zöld eres levél,  
mely ágaimon fénylett kérkedőn  
s talán reményt is hintett, ha felém  
vagy rajtam át, vagy fölöttem süvöltött  
a nyári szél s az őszi vad vihar. Ma  
itt állok s várok, dérel eltakarva. . .  
De szép volt, mikor zsibbadt ezer ágam  
hegyén, héján és tövén hézag pattant,  
rügyek pirultak egymást észrevéve  
s csak bólogattam, zúgtam, enyhe szélbe  
kapaszzkodtam, hogy ringasson sokáig,  
hogy lengesse a zsenge sok levélkét,  
hogy puha pamacs szálljon körülöttem,  
lenn pamacsfelhő s fenn a tiszta kékség.  
Madár most nem száll ágamra pihenni,  
hacsak a varjak – ők is későn jöttek,  
itt ülnek fenn a karjaim közt fázva,  
most, mikor átszáll rajtam hónap s ködnek  
üzenete. – Vén, figyelő fa lettem.  
Csendes. Nem zúgó s nem is suttogó már,  
időm van s bizony nem az én hibám, hogy  
száraz levelet csak a vihar szór rám.  
De valamilyen langy láng mégis éltet:  
Jegenye vagyok. Égre néző. Bátor.  
Látom az alvó, dermedt messzeséget,  
melyet a kökény elől elhatárol  
s elzár a bucka, kóró és a cserje. –  
Láttam a múltat s a jelent is látom.  
A múlt a múlté: kövezheti százszor,  
ki a rigóknak fészket kirabolta. –  
A ma a máé. Varjú ring az ágon,  
szelek markolnak kiszáradt karomba,

remény sarjad a gyökerem tövében  
s törzsem alatt már álmodtál szó a gomba:  
a holnap. Állok fölötte keményen.  
Volt szép nyaram, van szép teled s  
megérem,  
hogy látófényként jövőmre figyeljek.  
De mit tegyek, ha megreped a kérgem  
s az álmaim is sorra elfelednek?  
Talán a száraz fa is hasznot adhat,  
felfoghatja a vihart és jeget.  
Ne féljete! Az ég is beszakadhat,  
én feltartom a megrepedt eget,  
csak éljete! Csak menjete! A harmat  
rátok szítál – kitart a jegye!  
Hessegesséte el a sötét varjat!  
Fény kell! Vesszen minden, ami fekete!

## KIS, SZÜRKE HÍR

Meghalt a kanárim. kit is érdekelhet  
ez a szürke mondat? Ha beteg a gyermek  
s álmában kezdetet keresi, és ajka  
cserepes, mert a láz reggel óta marja,  
tudom, ez az érzés fájdalmasabb százszor,  
mint az én kanárim halála. S ha lángol  
szívedben a bánat, mert nem ír a kedves,  
ki nélkül a tavasz tél lesz – távol repdes  
tőled minden mosoly. Mit törődsz te azzal,  
hogyan tele a dalom kanáripánasszal!

Pedig meghalt szegény! Tegnap még nevettem,  
mert füttyöt hányt felém a kis nevetlen,  
míg az írógépen verset zongoráztam.  
Nem állt be a csőre, s így a kis szobában  
minden sarok füttyel telt meg, s én dühömben  
dala elöl végre a kertembe szöktem.  
Hiába is szidtam, a szavamba vágott,  
rádióm hangjára rögtön rákontrázott;  
s ha vendég lepott meg s beszélgettünk, nyomba  
beleszólt megkezdett, komoly mondatomba.

Megvottunk egymással. – Ő csevegett, én meg  
hallgattam, hogyan jön csőréből az ének.  
Néha megunt már hosszú hallgatásom,  
félrebillent fejével lesett. S hogy ne fájjon  
se nekem, se neki a csend szürkesége,  
rám füttyentett. Előbb csak úgy halkán, kérve,  
később pörlekedő hangon, csúfolódva:  
Mit búsulsz, kenyeres! Van ám újabb nóta!  
Mit tehettem? Hangos nevetésem csengett,  
s füttyel, dalolással elűztük a csendet.

Így éltünk Csöpivel. Csöpinek neveztem.  
Így éltünk, daloltunk, vigadoztunk ketten.  
Tudom, semmiség e verses riport róla.  
Mit tehetek! Nagyon meggyötört az óra,  
vagyis a pillanat, amikor megláttam  
kihúlt csöppnyi testét a kis kalitkában.  
Élesztgettem. Félve tenyeremre tettem,  
de csak néma maradt. Nézegettem csendben.  
Rózsafa tövében madárnyi sírt ástam,  
s ott alszik azóta hideg némaságban.

Nekem nincs gyermekem, kiért a szív retteg,  
nincs szerelmem, kiért más tán elepedhet,  
nincs vágyam, mely várna beteljesülésre,  
nincs csókos estém, mely kincsekkel felérne,  
s nincs kedves nótám sem, melytől forrna vérem.  
Nem mondom, hogy eddig céltalanul éltem,  
szeretem az embert, szeretem a szépet,  
néha kézen járva bejárnám a rétet,  
de ne vessétek meg ezt a furcsa verset –  
meghalt a kanárim. Ki úzi el most már  
szívemből, szobámból a szóttalan csendet?

## MAGÁNY

Itt motoszkál szobám falán,  
az ujjá görcsös téli ág,  
néha ködöt hint, zúzmarát,  
fagyos kezével meglegyint,  
kihúlt kályhamba füttye sír,  
s barna palástba burkolózva  
a kis sarokban meglapul.

A rádióban zene harsog,  
a lámpaernyő fényt szítál,  
verseim ríme összekoccan,  
s körülöttem a kedves képek  
mind mosolyogva intenek.

De irigyel a barna rém.  
Féltékenyen felém oson.  
A képek is szobám falán  
csitítanak: vigyázz, ne szólj,  
mögötted áll a bús magány!

Kérdem Adyt, mért halovány?  
Öklére roskad szép feje,  
szemében ég a bús magány.  
Kérdem Petőfit, mért borong?  
Sokat kínozza őt talán  
a bús magány.  
Magamtól kérdem: mire vársz  
életed bimbós tavaszán?  
S nevet mögöttem a magány.  
A többi kép is néma mind,  
a falról félve csendre int  
apám s anyám.

És a magány  
megropogtatja bútorom.  
Rám néz, és érzem, mind igaz,  
amit susog.

Asztalomon pár szál virág.  
Mily szép a váza, hogy ragyog!  
Metszett kristály, nem néz rá senki,  
szomorú. És szépsége láttán  
érezem, hogy egyedül vagyok.  
A kristályváza panasza, tudom, igaz.  
De jó lenne, ha valaki  
véletlenül leejtené,  
s míg felseperné cserepeit,  
szidhatnám érte mérgesen,  
vagy – vigasztalnám simogatva:  
nem baj, ne bánd,  
holnap, meglásd, szebbet veszek.  
S a törött kristály csörrenése  
színesítené kedvemet.

Akkor talán  
szobám falán  
görcsös ököllel fenyegetve  
köddé válnék a bús magány.

## VANNAK PILLANATOK

Vannak pillanatok, sőt percek, mikor már a tarka szavak  
s az ötvösnek is dicsőségére való  
finoman kikovácsolt,  
enyhén érezett csodarímek  
csak a pengő érc meg a zengő cimbalom langyos remegését  
legyintik szívedhez. – Üres lesz a versed. Fecsegés.

Tavaszos csipegés.

Érzed magad is: valami több kell!

Valami szebb!!!

Valami fenségesebb. Súlyosabb. Titkot nyitogató  
varázsige.

És – nincsen erőd.

Fecskékkel fecsegsz napok óta.

Méhek zümmögésére alszol el este,

vetések illata csavarog orrodban, ha szellő

fut be a földekről s végighömpölyög kéjes vihogással  
az utcán.

Csudaszép ez. Csudajó. Szirupos. Ragadós. Legendás.

Mókázó.

Kamaszos, felelőtlen szerelemmel teli érzés.

S így csak üres fecsegés. Áprilisi szél.

Mert:

színtelen az árokpárt boglárkákkal kirakott  
türkizszőnyege.

Mert:

érzed, valami kell. Valami, ami majd tavasszá buzdítja  
a tavaszt,

virágba borítja a bogáncs szúrós levelét

s madárrá mintázza a megvetett verebet.

Szeretet kell.

Munka, vidámság, béke!

S ha magadat költőnek hiszed – hogy azzá légy  
igazán:

virágok szirmain át nézd a szem mosolyát,  
madarak dalával festve halld meg az emberi szót.  
Füvek bársonya lépteket ringat. Te hajolj le,  
s keresd meg a bakancsszegekről lehullott  
apró göröngyöt,  
mely arról az útról ragadt rá a szegekre,  
melyet a láb neked taposott ki,  
hogyan te könnyebben érde a célod,

hogyan versenyt énekelhess az égi madárral,  
dalodra vidáman csobogjon az élet,  
s emelje magasra fejét  
az új magot hintő,  
vidáman járó,  
bizalommal teli szívvel örvendező ember.

## AZ ÉR VALLOMÁSA

Csak annyit tudtam rólad még nem is oly régen,  
amennyit a tengerről sejteth az ér.  
Az ér csobog, az ér szalad, csacsog,  
hol elvész a kövér levelű virágok alatt,  
hol sziklákon szökdécselve nevetgél,  
mit tudja ő, hogy a tenger vár rá morajával!  
Mit sejt az ér, hogy a gyöngye hajókat emel majd!  
S hiszi-e az ér, hogy epednek utána ott,  
hol az erdő fái megállnak, s csak a bokrok  
lopakodnak odébb a rónák hívogató selymére?

Nos:

Így indultam el tefeléd, s te is közeledtél.

Így indul a fény a virágok kelyhe felé.

Így indul el a reggel s az este.

Születés és a halál.

Szerelem és szeretet.

S mennyi csoda él a közeledés reszkető örömében!

Nem lehet boldog, ki nem érti meg a vágyat.

De százszor boldogtalanabb, ki elnyomja szívében.

Legyen átkozott a tél, mert megállítja s bilincsbe veri  
a csörgő ereket!

Átkozott legyen!

Legyen átkozott a láb, mely bele mer lépni durván  
az erek medrébe.

Átkozott legyen!

Legyen átkozott a törvény, mely gátat szab a szeretetnek  
s visszaparancsolja a patakot.

Átkozott legyen!

Legyen átkozott a durva erőszak, mely bedugja  
a források torkát irigylen.

Átkozott legyen!

Legyen átkozott az a szív, mely nem rezonál,  
míg más szíveken a boldogság száz húrja feszül.

Átkozott legyen!

S legyen átkozott a tücsök is, mely nem ciripel, ha  
kertemben a másik tücsök majd belehal örömébe.

Átkozott legyen!

Csak annyit tudtam rólad, még nem is oly régen,  
amennyit a tengerről sejthet az ér.

Most fagyos szelek csúfolódnak, és közeleg a tél.

Hogy melegebb legyen,  
dicsérjem meg kissé a szemed?  
Benne alszik minden, ami szép,  
benne lapul minden, ami rút,  
és benne vagyok én is.

Áldott legyen!

Dicsérjem meg kissé a kezéd?

Puha, és mégis hegyeket mozgat,  
csillagokkal labdázik éjszakánként,  
s mégsem érzem a súlyát, ha vállamon nyugoszik.

Áldott legyen!

Dicsérjem meg kissé a szavadat s a hangod?

Titkokat mond.

Eltitkolja a legnagyobb valót, a bánatot,  
s mégis mézcseppként csillog a szádon.

Áldott legyen!

Csak annyit tudtam rólad, még nem is oly régen,  
amennyit a tengerről sejthet az ér.

S látod:

most lassan megismerem a titkaidat.

Lassan megértem az ér hivatását.

Lassan le tudom mérni a tenger mélységét,  
megértem az apály és a dagály lihegését,  
s tudom: csörögnöm kell.  
Futnom kell, tefeléd dagadozva.  
Csermellyé kell válnom, mire a síkra leérek.  
Patakká kell komolyodnom, hogy folytathassam utam.  
Folyammá kell érnem, hogy elérhessem a tengert  
s magamat egészen átadva neki,  
vele eggyé válva kell zúgnom,  
s nem szabad visszatekintennem soha többé!

Áldásomat megszázsorozva,  
sohasem szabad visszavonnom az átkom!

## SEMMI SEM VÁLTOZOTT

Semmi sem változott, gondolod kora reggel,  
mikor ablakodon derengeni kezd a hajnali fény.  
Pedig megöregedtek a fák is,  
rekedtebb a kakasok hangja,  
levél zörren a bokrok ujjai közt,  
s pirosan dicsekszik a bogyó a rózsafa ágán.  
Hiába tekintesz a tó tükrebe, sötét az.  
Arcodon sem veszed észre a ráncot,  
s hogy szemed alatt mélyebb lett a tavalyi árok,  
melyet útra kelő boldogságod hagyott ott  
    bús koszorúnak.  
Most feketébb lett ez is, mert elveszett örömöd,  
talán a reggeli köd lepi el,  
s nem mered felidézni hangját,  
szeme kékjét, hajának illatát, nevetését.

Mégis csak változott valami!

Éles ekék felhasogatták újra a tarlót,  
a susogó fű, melyben oly jó volt heverészni  
s nézni utána testednek mély negatívját –  
illatos széna ma már.  
Földi eper s réti virágok teste pihen  
a boglyák kebelében, mint elszáradt szív,  
kiapadt szemű boldogság.

Elszálltak a fecskék.  
A villanydrótok üresen feszülnek, akár a  
kottasorok, melyekről valaki  
irigyen letörölte a vidám dalokat.  
Lehull az ágról az utolsó aszott gyümölcs,  
s egy reggel  
piros arcú kisgyerekek indulnak

új titkok, boldogság s önmagukat felfedező útjukra.  
Komolyak, nagyosak –  
csak hónuk alatt, a táska zugában,  
néma, sok tudománnyal tele könyvek között kuporogva  
mosolyog s majdnem hangos kacagásra fakad  
egy tízórára szánt édes, piros alma.

## HÁRSÁK ALATT

Tegnap az akácok lihegtek alkonyatkor,  
minden sóhajukban szúzi vágy rejtőzött –  
ma leperegtek a szirmok a fűtről,  
leperegtek az álmok  
beteljesületlenül,  
csukott szemmel,  
s talán sóhajnyi finom kezük is  
– mert a vágynak van csak igazán feléd nyúló keze – ,  
mint ártatlan halottaké,  
elpihent összefonódva.

Ablakom alatt zümmögnek a méhek.

Mit törődnek ők a sok kemény földi tusával!  
Az akácok kelyhéből részegre itták magukat,  
a tulipánok kitárt öléből  
kosarakkal hordták a virágport,  
sipogó kislibák csóréről itták a tiszta vizet,  
darazsakkal dulakodtak,  
fecskecsórtól megijedtek –  
s most itt zümmögnek ablakom alatt,  
valami pogány himnuszt zengenek,  
s a hársak sárga virágát dicsérik szüntelenül.

Tegnap akácok, ma a hárs.  
Ez a hűség.  
Tegnap patyolat, ma aranypénz.  
Ez az élet.  
Csak én maradok örökké ugyanaz.  
Tegnap is.

Ma is.

Holnap is.

Azután is.

Más minden változik.

A fém,

acél,

arany, platina, virág, nevetés meg a bánat.

Akác, hárs.

Méhdongás, nap aranyja, virágpor.

S én

maradok álmokat ringató,

gilicemadarat gyógyító gyerek, és

kezemben az élet kenyerével,

a hársak alatt ülve,

türelmes várakozással lesem a nap sugarát,

hogy:

kenyeremre csorgassa a mézét.



## VÉDŐBESZÉD

Én, Cirénei Simon, most, hogy két kezem szabad,  
bár csuklóimon véres barázda izzik,  
kijelentem itt, bírám előtt:  
álmatag,  
sőt gyáva voltam azon az úton,  
hol az ács fiát kísérték ujjongva,  
én is néztem – még ma is tudom,  
a vér szagára elfogott a mámor,  
az ajkam reszketett,  
de teli torokkal üvöltöttem a „Feszítsd meg!”-et.

És most dadogva mondom:  
nem akartam vinni a keresztjét.  
Hátrahúzódtam. Befogtam a szemem.  
Mindkét fülem. Az orrom is.  
Tudom, ott lépkedett zokogva Magdaléna  
s János, az árva s Mária, a szűz.  
Nem.  
Nem érdemem, hogy vittem a keresztjét,  
s nem tudom, tettemért mi vár ma!

Sok könnyet nyeltem azóta, hogy vele  
ballagtam fel a véres Golgotára.

Ilyen is kellett, mint én? Félszeg? S tán hitetlen?  
Ilyen is kellett, kit pogányoknak ökle  
lökött oda az Embernek fiához,  
hogy vele járjak ma és mindörökre?

Két csuklómon a gúztól vájt barázda  
lassan kékre válik. Holnap feketén  
tanúskodik a rabságomról, később  
megsárgul, akárcsak a szikla  
a hegyi patak medrében, zöld remény  
a színét rakja rá, és befedi a moha meg a tajték.

Kitárom kezem.

Hallgassatok szómra!  
A cirénei, bírák, tovább vall még!

Örömmel vittem a súlyos keresztet,  
és egyre inkább éreztem, hogy lelkem  
ragyog, s számon a lehelet  
olajfaágak illatává válik. . .  
A vesztőhelyre érve összerogytam.  
Üvöltöttem! Az egyik lator gúnyolt,  
de nekem adta poharát a másik.

S én – elfogadtam. Szürcsöltem örömmel. . .  
Még pár szót csupán:  
azon a szép szagú tavaszdelutánon  
nem mertem volna vinni a keresztjét,  
de kérdezem remegve:  
Hol van, ki merte?  
S mégis én vittem mellette a terhét.

Nem, nem, bírám, nem az Isten halt meg,  
csupán az ember.  
Nem tudok írni. De ide a tollat!  
Írjátok oda, a vádbeszéd alá:  
Ezt vallotta Simon. . .  
S én a vád alá odarajzolom  
az édes, terhes, megváltó keresztet. . .

## HALDOKLÓ FÉNY

Már haldoklik szegény.  
Meggyilkolják az esték.  
Pedig tűz volt, villám, simogató szó,  
melegség,  
akár egy költemény.  
Ki hitte volna róla még  
reggel, mikor hunyorgató szemembe szúrt,  
hogy estére kicsorbul éle, s köntösét  
az éj borítja majd  
a tócsák tükrére, s még  
a csillagok se mernek felnevetni.

Délben,  
mikor a csorgó fényben a kék burás  
határban jártam, s néztem  
a nádasszegte búzaföldeket,  
a zöld vetések hullámzó tavát,  
fejem felett egy gólya szállt  
suhanva, s fekete tollat ejtett le élém.  
Fekete tollát szomorú  
soroknak szánta, úgy hiszem.  
Az utakon tócsákban áll a víz.  
Sötétedik, s megihlet a ború.  
Fekete tollal írok búcsúsót  
a fénynek:  
Ósi törvény ez. Engem is  
a földre tepert nemegyszer keményen  
az elmúlás, mint ama sokszor megszegett  
parancsok súlyos két köve.  
Meg kell tanulni: nem lehet  
örökké melegben s fényben  
lebegni pille módra.  
Elhamvadtak a lángoló szerelmek,

messze húztak a hulló csillagok,  
kihunyt kanóca éber mécseseknek,  
s a láva hűvös sziklává fagyott.

De mégsem lehet merevült halott az,  
ki felhőt űzött meleg sugarával!

Jön a reggel. S a még tüzesebb holnap.

Ujjaim közt lassan szétmorzsolom  
az élém hullott  
fekete gólyatollat.

## ELMŰLÁS

Lassan darabokra hull a szemed,  
pedig nevezték fekete gyöngynek is,  
kristálynak, mely mint esőcsepp  
hét színre bontja a fényt.  
Lassan darabokra török, sárga cserepekké,  
akár alkonyatkor a hold a hó tükörén,  
melyet egy álmában felszökő hal  
reszketett pár percre csupán.

Lassan elvékonyul az ajkad,  
pedig azt mondják: kettéharapott  
piros cseresznye.  
Suttogott,  
dalolt,  
tagadott,  
s ígért lehetlent;  
csak azt nem tudta letagadni soha,  
hogyszer lehervad róla a nevetés,  
csikorogva száll ki rajta a múlt  
s ami szép volt.  
Tudom, fut a nyár.

Fut az ősz.  
Kezeden  
kék tintával fest furcsa arabeszket a tél.

Lassan zsugorodni kezd a szíved,  
mint sütőben az édes piros alma.  
Lassan  
a lábad izma elernyed.  
Lépnél még, de marasztal a sár.  
Mellednek feszül a szellő,  
füledben zúg valami,  
nem vágy s nem is ének.

Csak a csend, melyet annyiszor felvert kacagásod,  
s mely most százszorta kiáltóbb,  
mint a vércsesikoltás.

Lassan elfeleded, mi még ma megejt.

Valaha véreddel akartad megírni: kire mit hagysz,  
magad sem hitted, mennyire hiú  
és magabízó volt vágyaid serege.  
Tarka színekkel festetted  
terveid dzsungelait.  
Pedig akkor már ott sziszegett a bozótban  
a még alig arasznyi kígyó,  
s míg te az ég felé nőttél,  
elérve a létra utolsó fokát,  
honnét lefelé visz az út –  
a dzsungel ölen vár a zománcpikkelyes  
óriáskígyó,  
csillog szeme gyöngye (ez a szem örök),  
megmar,  
derekadra tekerődzve  
könnyedén roppantja össze a csontod.

Lassan,  
de pontosan képlet alapján  
csillagok járását,  
nap keltét,  
s a hold fogyatkozását kigúnyolva  
porba teper, melyből a tested  
egykor színt,  
ízt,  
meleget,  
szerelmet,  
gyűlöletet:  
mulandóságot kért kölcsön  
büszkén  
s bizakodva.

## ŐSZINTE SZÓVAL

A csillagok ma nagyon restek voltak,  
marasztalták a sápadt teliholdat.

A felhők álltak, konokul ködöt  
ittak a lucskos fekete rögök.

Az óparancsok álmos fák alatt  
szunnyadtak, mint a lomha nagy halak.

Éj volt, nem őrzött féltve senki sem,  
elbóbiskolt nagy, vérrel írt hitem.

Éj volt, s maró nagy lánggal égetett  
a máskor szelíd lelkiismeret.

Szálltak, szálltak a véres arcú percek,  
valami furcsa homokórán pergett

a pillanat, a vágy, a bűn, és szavát  
formálta gúnyos nyelvével a vád:

Figyelj, reszkess, vagy viháncolj vadul,  
nyelved kitépem irgalmatlanul.

Őszinte légy, és vétkezz! Rajta hát!  
Használj ki csendet, ködöt, éjszakát!

Ne Jónás légy, kit cethal rejteget,  
hagyd Ninivében égni lelkedet.

Ne prófétálj, ne fenyegezz vadul,  
hidd el, te maradsz sebzetten alul

csókos csatában, véres küzdelemben  
vesztes leszel. Imává fűzve csendben

dadogó ajkad szavait, ki érti?  
Éj van. Új utat képtelen kimérni,

kinek napfényben nem kellett a mezsgye.  
Rózsáid gödrét üresen temesd be.

Sötét van. Kőd. Nos, hol a nagy hited?  
Alszik a hold s lelkiismeret.

A csillagok ma nagyon restek voltak,  
marasztalták a sápadt teliholdat.

De felsírt pelyhes fészken egy madárka,  
talán neki is sötét volt az álma.

Kidugta fejét fészkeből csipogva,  
és rápörölt a bamba csillagokra.

Bízva néztem a kelő nap szemébe,  
mint kinek rügyet bontogat reménye.

## MEGSZOKÁS

Most már lassan megszokom a csendet.  
Kezdem megszokni magamat.  
Ablakom alatt, a jácintok tövében  
s az ibolyák parányi lábai alatt,  
az esőcseppből csodálkozva néz  
vissza szemembe a szemem.  
Tükörben így még nem láttam az arcom.  
Minden tükör kicsit csaló és kicsit kontár.  
Este a csillagoknál  
hiába keresem bennük a képem.  
De jácintok és ibolyák tövében,  
ahol eső és harmatcsepp ragyog,  
a cseppben ott vagyok.  
S lassan megszokom így magamat –  
parányinak, igaznak, egyszerűnek,  
soknak.  
Virágok száz színére bontva,  
tavaszi nászra várva,  
leborulva a fűszálak tövéig  
lesem, hogy a harmatból visszanéző  
szememet egy fészkeből kiröppent madárka  
felcsippentse, s csipogva  
szálljon el vele boldogan,  
vigye a nap felé,  
a hold felé,  
a csillagok közé.

## VALAKI MEGHAL

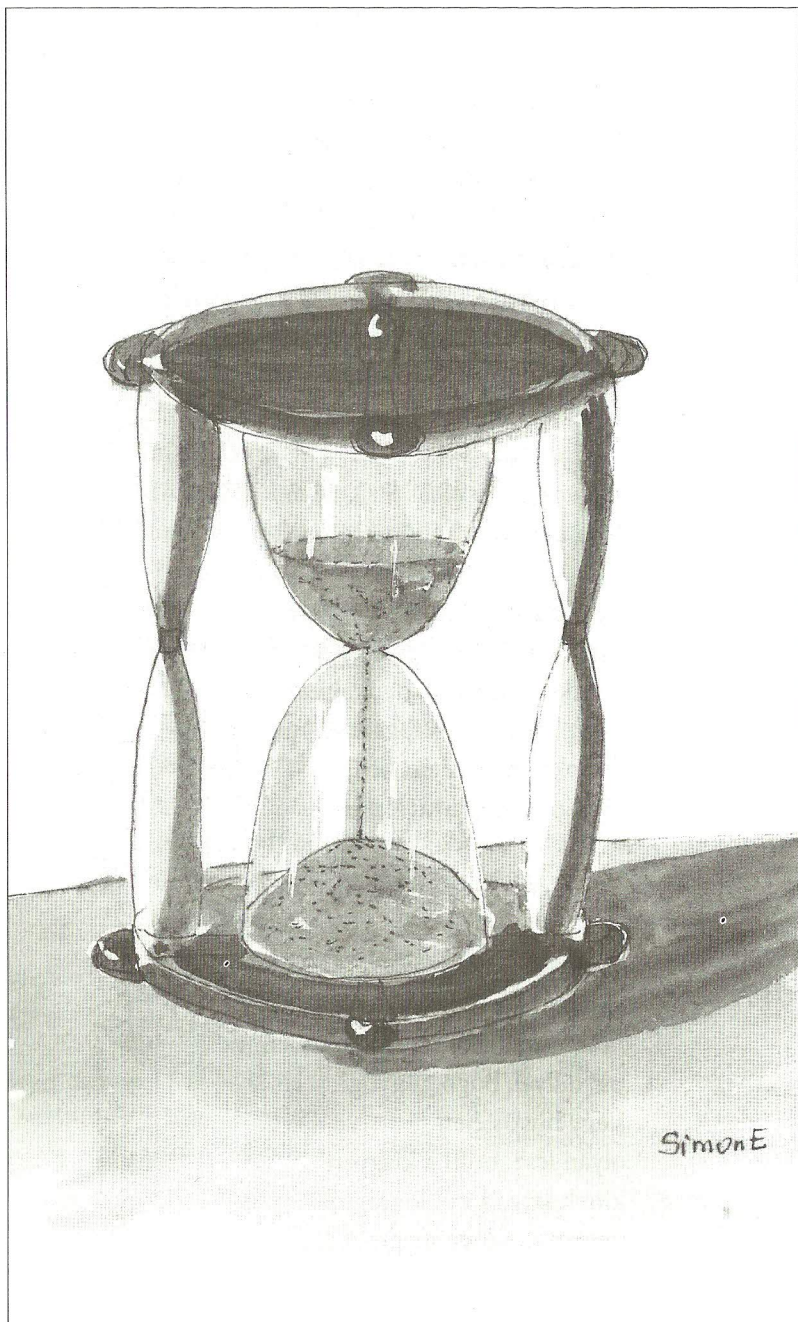
Valaki meghal még ez éjjel.  
Valaki elmegy, csendességben.  
Valakinek szemét lezárják.  
Meg-megrázzák ajtaja zárját.  
A villanyórát megnézik: mennyit fogyasztott,  
sok fényre, vagy kevésre vágyott,  
várt-e vajon tüzes világot, s szívében égett,  
vagy aludt csupán a vér.  
Lám, az élet csak ennyit ér.

Ragyogunk s világítunk néha.  
Még akkor is, ha ajkunk néma.

Mozdul a nyelvünk szárazon,  
s reszketni kezd egy lágy dalon.  
Reszket, kiszárad, nyugalmat lelve  
megpihen rácsos fogsorod közt. . .  
a röpke vágy s elért öröm  
cikázó fecskefarkú lepke.

Valaki meghal még ez éjjel

Csatázni kezd a messzeséggel,  
csatázni kezd a végtelennel:  
múlt csókkal, hamvadt szerelemmel,  
mosollyal, bűgő gügyögéssel,  
s egy hűvös éjen  
olyan lesz, mint a kisgyerek,  
kinek szíve a boldogságtól  
nagyot kacagva megreped.



## PÁR NAPJA CSAK

Pár napja csak,  
a szomszéd ház felett  
éjjel  
megállt egy csillag,  
ablakomat fénnel  
festette színaranyra. . .

Beszélt, beszélt, meséket mondott.  
Csalogatott,  
hogy hagyjam itt a sarat, árkot, dombot,  
mosolyt, szájalmat, kegyes szavakat –  
legyek szabad.

Mosolygott a csillag a magasban,  
s csak állt, csak állt.  
Én töprengtem magamban:  
micsoda csillag vagy te?  
Miért nem repülsz tovább  
utadon, az égen?  
A fényedet és szavadat sem értem.

A csillag csak állt a szomszéd ház felett,  
s remegett.  
Utánanyúltam: megyek, megyek!  
S ezalatt a szomszéd házban,  
a fény alatt  
meghalt egy ember.  
Reggel megnéztem. A halott nevetett.

Szeme félig nyitottan.  
Benne halvány fénnel  
a magányos csillag reszketett.

## VALAKI JÁR A NYOMOMBAN

Úgy mentem végig este az iszapos füzesen,  
akár az őz: remegve, szimatolva.  
Mint kire senki se vár,  
s mint aki mégis keres valakit.  
Mint kinek senki se hiányzik,  
mert nem meri önmagának se bevallani,  
hogy irigyli a szitakötőket,  
májusban az ikercseresznyét,  
ősszel a diót. . .  
mint a bujdosó fény,  
melyet itt felejtett  
utolsó barátja, az alkony.

Még önmagam vigasztalására is telt az időmből.  
Vigasztaltam hát magamat:  
jó, hogy iszapban cuppan a lábad,  
legalább nem marad meg nyoma a lépteidnek,  
hiszen az iszap újra csak összefolyik,  
akár a régi emlékek rozsdája s aranya.  
Legalább nem kavarog előtted a por,  
hiszen a por szembekötősdit játszana veled.  
Most a fák törzsén hasal, szürke szemével les,  
sóhajodra figyel, s szeretné szürkére festeni arcod.

S egyszerre éreztem: valaki jár a nyomomban. . .  
Visszatekintettem,  
s megláttam a Fényt.  
Táncosan, ugrabugra ragyogással  
egy társtalan csillag lépegetett mögöttem a sárban.  
Mit akarsz, csillag? –  
nevettem rá melegen.  
Megismert, s én szinte, örömmel.  
Csak nevetett, nevetett,

s ragyogó cikázásba kezdve  
arannyal írta a fák derekára:  
azt akarom, ne járj oly egyedül,  
csillagnak legyen csillag a párja!

## HAZAFELÉ

De jólesik az őszi langy napon  
elmerengni a lágý domboldalon.

Elgondolni, mily hosszú volt az út –  
s az ember mégis lassan hazajut.

Nem is oly rég, még azt hittem, hogy a  
fiatalságé a hegyek foka,

de hogy az ember öregszik, sután  
lefele indul álmai után.

S most, hogy az őszi napfény simogat,  
jól megmarkolom vándorbotomat,

mert érzem, egyre feljebb hív a fény,  
tisztul a hit, és megnő a remény.

Messze a völgy már, s messze még a cél,  
köd leng előttem, s ijesztget a szél.

Piros-arany a szőlő levele,  
de jó lenne még menni lefele

megkeresni a tavak tükriben  
régí kedvemet, sebtelen szívem.

De menni kell az úton felfelé,  
az örök fény, az örök csend felé.

Cirógass, csókolj, langyos őszi fény,  
s fakassz tüzet a fáradt venyigén.





## TAVASZI HAJNAL

Egyre korábban nyitja szemét mosolyogva a hajnal.  
Illatos, mintha lehántott fűzfagallyakkal  
hallelujázna lobogva a lángja.  
A csermely – nefejejsbe borult partján írom e verset –  
visszaadja éjjel az égnek a csillagok ezrét,  
a tükrében tetszelgő teliholdat,  
mikor lila selymet vet ezüsttel pikkelyezett szalagjára az ég.  
A fűzfa rügye sok álmod rejti és titkokat érlel.  
Magányos jegenyék őrzik a patakok álmát.  
Tavalyi fűszálak tövén a kankalin ébred,  
s ibolyaillatot hoz a szél füttyörészve.  
Virágos ágak közt hunyorogva játszik a napfény,  
kábult méh száll zümmögve a mandulaágra.  
Jaj a kék szemű lánynak a kertben!  
Jaj a piros szájú csecsemőnek ilyenkor!  
Jaj az álmaid tarka vetésének!  
Mert a piros száj pici rügy,  
mert a kék szem kelyhében mézet sejtnek a méhek,  
mert az álmaid tarka vetéséről a hímport  
lábuk kosarába seperve, zümmögve rabolják.  
Újhold sarlója tavasszal a szád,  
napringató, kitárt bölcső a szemed,  
és belefér az esthajnali csillag,  
az üstökösök, az északi fény meg a délibáb  
remegése. . .  
Fuss a patakhoz!  
Szúrd tenyeredbe a fürge habot,  
s hintsd tele gyöngyével az arcod.  
Álmaid add a rigóknak,  
rejtőzz el bújócskázva a szarvasok és az  
őzek csodálkozó barna szemében,  
bújj meg az eke nyomán nyílt csillogó hantok ölén,  
hadd álmodjék veled együtt az erdő,  
rét, puha pázsit –  
s majd ha a fecske is újra megleli fészket,  
s lábad nyomában kisarjad a fű:  
fűzfasípom fújva a kecskegidákat táncra tanítom.